

SİYASÎ İLİMLER VE HUKUK

VASİYETLERİN TAADDÜDÜ HALİNDE EVVELKİ VASİYETİN İKMALİ VE İTMAMI MESELESİ (M K. 491)

Yazan :

Prof. Dr. K. F. ARIK

OLAYLAR

Bir kimse tanzim ettiği bir vasiyetname ile amcazadelerinin çocuklarını kendisine mansup mirasçı olarak tâyin etmiş ve bunların bir takım vasiyetleri icra etmesini emretmiştir. Bu vasiyetler arasında bir evi ve 10000 fr. 1 kendisine bakan bir kadına vasiyet etmiştir. Bu kadına ait vasiyet ibareleri şu suretle kaleme alınmıştır: (... 5 — İşlerime bakan Bayan M. K. ölümüne kadar hizmetimde kaldığı takdirde mirasımdan 10000 fr. alacaktır.

6 — Münchenstein'deki ev, mobilyasile birlikte keza Bayan M. K. ya ait olacaktır).

Vasiyetçi ilk vasiyetinden sekiz ay sonra, bir kaç başka kimseye mevzuu para olan bir kaç küçük vasiyet daha yapmıştır.

1947 yılında ilk vasiyetten 18 ay sonra yeni bir vasiyet daha yapmıştır. Bu vasiyetin muhtevası şudur :

(Ölümünden sonra işlerimi gören Bayan M. K. nakden 10000 fr. alacaktır.

İşlerime bakan ikinci kadın 2000 fr. alacaktır.)

Vasiyetçinin ölümünden sonra M. K. hem 10000 fr. kı hem de evin kendisine verilmesini mansup mirasçılardan talep etmiştir. Mansup mirasçılar kendisinin ancak 10000 franklık son vasiyeti istemeğe hakkı olduğunu ileri sürmüşlerdir. Bale - Ville ilce mahkemesi ve Yüksek mahkemesi M. K. nın açtığı dâva da kendisine hak vermiştir. Yüksek mahkemeye göre 1947 tarihinde yapılan vasiyet 1946 tarihli vasiyeti ne iptal etmiş ne de onun yerine kaim olmuştur, sadece onu tamamlamıştır (M K. 491 1/511 1).

Federal Mahkeme yüksek mahkemenin kararı aleyhine mirasçılar tarafından yapılan müracaatı reddederek kararı tasdik etmiştir.

(ddd. T. 1954 sh. 34 Ro. 79 II. 36).

K A R A R I N T A H L İ L İ .

I. Sonraki vasiyetin önceki vasiyeti zımnen ilgası meselesi.

A. **Mevzuat :** Vasiyet ölüme bağlı bir tasarruf, daha doğrusu son arzuya bağlı bir tasarruftur. Bu sebepten vasiyetçi bir taraflı iradesi ile vasiyetinden dönebilir, ondan rücu edebilir. Vasiyetçi sonradan yaptığı bir vasiyet ile eski vasiyeti açıkca hükümsüz bırakabilir. Böyle yaparsa MK. 489. Madde ye göre ortada sarıh bir RÜCU vardır. Lâkin vasiyetçi sonraki vasiyetinde ilk vasiyeti böyle açıkca - tamamen veya kısmen - hükümsüz bırakmazsa ne olacaktır? Bu takdirde sonraki vasiyet evvelki vasiyetin bir mütemmimi, ilâvesi olabilir. Aynı şahsın hem kanunî hem iradî mirasçı olması mümkün olduğu gibi aynı kimse tarafından müteaddit vasiyetlerle menfaatlendirilmesi mümkündür.

Sonraki vasiyet evvelki vasiyet hükümlerinin aksi ise, onlara mübâyin ise sonraki vasiyet evvelki vasiyeti bertaraf eder. Çünkü son arzuyu o temsil eder. Lâkin iki vasiyetin maddî bakımdan birbiri ile telifi, uzlaşması mümkün ise, her ikisini de yanyana icra etmek imkânı varsa ne olacaktır?

Bu hususta Fransız Medenî kanununun 1036 ve Alman Medenî kanununun 2258 ve Medenî Kanunumuzun 491. Maddelerini ve Roma hukukunu tetkik ettiğimiz zaman üç sistem bulunduğunu görürüz:

1 — Mevcudiyet karinesi : Her iki vasiyetname hükümleri birbiri ile kabili telif ise evvelki vasiyet ile yeni vasiyet her ikisi de muteber olur. Fr. M. K. nunun 1036. Maddesi bu karineyi kabul etmiştir: (Evvelki vasiyetname hükümlerini sarıh bir surette berrataf etmiyen - rücu etmiyen - sonraki vasiyetnameler, ancak yeni hükümlerle telifi kabil olmıyan veya bu hükümlere muhalif bulunan evvelki vasiyetname hükümlerini iptal ederler.)

Alman Medenî kanununun 2258.i ise şu hükmü koymuştur: (Daha sonraki bir vasiyetname evvelki bir vasiyetname ile tezat halinde olduğu takdirde yeni vasiyetnamenin tanzimi ile evvelki vasiyetname hükmünü kaybeder). Şu halde kabili telif iseler iki vasiyet de muteber olur ve tenfiz edilir.

2 — Rücu karinesi : Sonraki vasiyetname evvelki vasiyetnamenin yerine kaim olur, bertaraf eder, meğer ki sonraki vasiyetin evvelki vasiyeti tamamladığı sarahaten yani hiç bir şüphe bırakmıyacak şekilde isbat edilmiş olsun. İsviçre - Türk medenî kanununun kabul ettiği sistem budur. Gerçekten 491 (511) inci maddenin birinci fıkrasına göre: (Muhar tarihli vasiyet mukaddem tarihli vasiyetten sarahaten rücuu ihtiva etmiyorsa sonraki vasiyetin hükümlerinden, sarahaten evvelkini ikmâl ve itmam etmiyenleri evvelki vasiyet makamına kaim olurlar.

Görülüyor ki Türk - İsviçre sisteminde sonraki vasiyetnamenin sarahaten evvelki vasiyetten rücuu ihtiva etmediği hallerde de kaide, evvelki vasiyetin ortadan kalktığı yolundadır.

Otomatik hükümsüzlük sistemi : Roma hukukunda iki vasiyetten sonraki evvelkini daima otomatikman, kanunun hükmü icabı ber-
taraf ederdi. Bu suretle vasiyetcinin arzusu her vasiyeti muhafaza et-
mek olsa bile ilk vasiyet hükmünü kaybetmiş olurdu. Yani Roma huku-
kunda iki muhtelif tarihli vasiyet bir arada bulunmazdı. (Posteriore tes-
tamenti superius rumpitur). (Bak. Said ÖNEN: De la révocation des
testaments en droit suisse Lausanne, 1941 P. 99; R. Monier: Manuel élé-
mentaire du droit Romain, T. 1 2. éd. No. 337 -1, KOSCHAKER: Roma
Hususî hukukunun ana hatları Ankara 1950 Sh.). Roma hukukunda yer
alan bu sert kaidenin sebebi nedir? Bu hukukta bir kimsenin kısmen
vasiyet yapmış, kısmen de vasiyet yapmadan ölmüş gibi muamele gör-
mesine cevaz olmayışdır. (Önen tarafından zikredilen müellifler). Bu
izah tarzının doyurucu olmadığını sanıyorum. Çünkü gerek evvelki ge-
rek sonraki vasiyetin muteber olmasının anılan kaide ile bir münasebeti
yok gibi. Zira ortada vasiyet olduktan sonra bunun bir veya iki olması
kanunî mirascılar ile kabili telif olması bakımından bir fark hasıl et-
mez. Roma Kaidesinin pratik faydası, sonraki vasiyetin ilk vasiyet ile
telifi mümkün olup olmadığı hususundaki anlaşmazlıklara son verme-
sidir. Roma hukukunda carî olan bu esasın Pandekt hukukuna geçtiği-
ni, İsviçredeki kantonlardan bazılarının, meselâ Vaud kantonunun eski
medenî kanununun 668. maddesinin aynı esası benimsediği anlaşılıyor (Bak.
ÖNEN, Sh. 100).

İsviçre - Türk kanununun sistemi Roma hukuku sisteminden şu
noktada ayrılıyor: Roma sisteminde sonraki vasiyet otomatik olarak,
yani miras bırakanın evvelki vasiyeti muhafaza etmek hususundaki arzu
ve iradesine dahi bakılmaksızın evvelki vasiyetin hükümsüz kaldığını
kabul ediyordu. Halbuki Türk - İsviçre sistemine göre, miras bırakanın
bu husustaki iradesi açık bir şekilde ispat edildiği takdirde her iki vasi-
yet birden icra edilebilir. Escher'e göre İsviçre - Türk sisteminin Avus-
turya, Bern kanunundan ilham alan eski kanton kanunlarına yakın
olduğu anlaşılıyor (Escher Mad. 511 No. 3).

Bu sistemlerden hangisi daha iyidir?. Önen İsviçre - Türk siste-
mini tercih ediyor. Çünkü, diyor, bu sistem sadedir, tefsir güçlüklerini
kısmen bertaraf ediyor ve vasiyetcinin kanunî karinenin hilâfına olan
iradesinin isbatına imkân veriyor. (S. 104).

İsviçre - Türk hukukunun kabul ettiği (rücu karinesi sistemi) nin
neticesi ispat külfetinde kendisini gösterir: Vasiyetci evvelki vasiyetin

mahfuz olduğunu açıkca beyan etmişse evvelki vasiyetten istifade edecek olan veya olanların, ikinci vasiyetin evvelki vasiyetin sadece bir tamamlayıcısı olduğunu isbat etmesi lâzımdır. Bu hususta hangi delillere (arguments) müracaat edecektir. Fakat bundan bir netice alınmazsa haricî delillere meselâ evvelki vasiyetten istifade eden kimse ile vasiyetçi arasındaki şahsî münasebetler, mektuplara bakılacaktır.

Lâkin bu hususta hâkimin tam bir kanaata varması lâzımdır. Çünkü kanun bizim metnimizde açıkca : sarahaten, Almanca metinde zweifellos, Fransızca metinde indubitablement yani şüphesiz, tereddütsüz kelimelerini kullanmıştır.

B — SONRAKİ VASIYET İLE EVVELKİ VASIYETİN ZİMMEN İLGASI (révocation) HAKKINDA BAZI MİSALLER :

1 — Vasiyetçinin evvelki vasiyetten rücu etmek kastının kesin olarak belli olduğu haller:

Sonraki vasiyet evvelki vasiyet ile maddeten uzlaştırılmaz bir mahiyet taşıdığı zaman vasiyetçinin sonraki vasiyeti ile ilk vasiyeti ortadan kaldırmak kasdını güttüğü kabul edilir. Misaller:

a) A, B. ye önce muayyen bir malın mülkiyetini vasiyet ettiği halde sonradan yaptığı bir vasiyet ile aynı malın yalnız intifa hakkını bırakıyor.

b) A, B. ye muayyen bir malı vasiyet ediyor, sonradan yaptığı bir vasiyet ile ancak Fakülteyi bitirmesi şartile aynı malı bıraktığını bildiriyor?)

(c) A, B. yi mansup mirasçı tâyin ediyor, sonradan yaptığı bir vasiyet ile kendisine ancak terekeden bazı malları vasiyet ediyor.

2 — Bir kimse önce belli bir kimseyi, daha sonra yaptığı vasiyet ile başka bir kimseyi mansup mirasçı tâyin etmiştir. Birinci vasiyet zımmen ilga edilmiş midir?. Murisin ikinci vasiyet ile birinciyi tamamlamak Bern mahkemesinin bu yolda bir kararı için bakınız ZBJV. 1918 P. 75, Önen'den).

İstedliğini ispat eden, meselâ terekeyi iki mansup mirasçı arasında taksim etmek istediğini gösteren açık deliller yoksa 491. Maddenin ilk fıkrasına göre, son vasiyet birincinin yerine kaim olur.

Terekenin iki mansup mirasçı arasında taksimi iradesini gösteren bir misâl verelim: Bir kimse bir vasiyette iki kardeşini mansup mirasçı tâyin etmiştir. Bunlardan birinin ölümü üzerine muris bir vasiyetname daha yapmış ve ölen kardeşinin oğlunu mansup mirasçı tâyin etmiştir ve diğer kardeşi ile iyi geçinmeğe de devam etmiştir. Bu

takdirde ikinci vasiyetin birinci vasiyetin yerine kaim olmadığı, onu ortadan kaldırmadığı yalnız ölenin yerine oğlunu ikâme maksadını güttüğü fakat diğer kardeşinin mansup mirascılığına hâlel vermediği anlaşılır. Bu takdirde ikinci vasiyetin birinci vasiyeti tamamladığı açıkça tereddüde yer vermiyecek şekilde isbat edilmiş olur (Önen Sh. 107).

Her ikiside mirascı nasbını tazammun eden iki vasiyetten sonrakinin birincinin mütememmi olduğunu gösteren bir başka misâl daha: Vasiyetçi bir kimseyi terekesinin $\frac{2}{5}$ i için mirascı nasbetmiştir. İkinci bir vasiyet ile terekenin $\frac{3}{5}$ ini başka bir mansup mirascıya bırakmıştır. (Escher 511 No. 4; Önen Sh. 107). İlk vasiyet ile bir kimseyi menkul malları sonraki vasiyeti ile de başka bir kimseyi gayri menkul malları için mirascı nasbetmiştir.

3 — Bir kimse önceki vasiyetle mansup mirascı tâyin edildikten sonra bu kimseye ikinci bir vasiyetle muayyen malların bırakılması halinde ilk vasiyetten rücu var mıdır?. Bu takdirde iki vasiyet arasındaki tezat pek barizdir. Sonraki vasiyetin ilk vasiyeti tamamladığının su götürmez bir suretle isbatı çok güçtür.

Federal mahkeme bir dâvada önce mirascı nasbedildiği halde sonradan kendisine muayyen mallar vasiyet edilen bir kimsenin sonraki vasiyetlerin vasiyeti tamamladığı hakkındaki iddiasını kanunun koyduğu karineyi çürütecek kadar kuvvetli olmadığı için reddetmiştir. Hâdise şudur : Bir kimse 13 Ocak 1919 tarihinde yaptığı bir vasiyetnamede kendisine bakan kadını mansup mirascı tâyin etmiş ve ona 1000 Fr. lık bir vasiyeti ve muhtemel mahfuz hisseli mirascıların mahfuz hisselerini ödeme vazifesi yüklemiştir. 5 Kasım 1920 tarihinde yaptığı ikinci bir vasiyetnamede (Bana bakan kadına ev eşyaları, elbiseleri, mücevherleri velhasıl para ve esham tahvilât müstesna olmak üzere - ki bu sonuncular terekenin en büyük kısmını teşkil ediyordu - terekenin tamamını vasiyet ediyorum. Muhtemel veraset vergisi diğer mallarımdan ödenecektir) diyordu. Bakıcı kadın ikinci vasiyetnamenin sadece birinci vasiyetnamesinin bir mütememmi olduğunu, sadece taksim kaidelerini ihtiva ettiğini, evvelki vasiyeti zimmen ilga etmediğini iddia etmiştir. Bu iddiasını isbat için vasiyetçi ile kendi arasındaki samimî münasebeti, hizmetlerine karşılık olmak üzere vasiyetçi tarafından kendisine yazılan mektuplarda vasiyetçinin her şeyini kendisine bıraktığını beyan ettiğini, ve esasen kanunî mirascıların vasiyetçiye karşı kayıtsız ve alâkasız bulduklarını ileri sürmüştür. Gerek Kanton mahkemesi gerekse Federal Mahkeme dâvacının bu delillerini kâfi bulmamıştır. (J. d. T. 1924 P. 63, Önen'den naklen). Federal mahkemeye göre iki vasiyet hükümleri birbiri ile kabili telif değildir. Çünkü ilk vasiyet ile mansup mirascı tâyin edilen kimse ikinci vasiyette sadece muayyen malın kendisine vasiyet edildiği-

ni görüyor; eğer bunları birbirinin mütemmimi sayarsak bakıcı kadın te-berruu kendi kendine yapmak zorunda kalacaktır!

Diğer taraftan vasiyetçi ikinci vasiyette ev eşyasının tamamının bakıcı kadına kalacağını beyan ederken geri kalan kısmının bu kadına ait olmayacağını da açıkca ilâve ediyor. Bu suretle iki vasiyet arasında açık bir tezat vardır vasiyetçinin bu tezada rağmen eski vasiyeti muhafaza etmek istediğine dair daha sonra açık bir beyanda bulunduğu da sabit olmamıştır. Bu itibarla 491 I deki karineye göre yeni vasiyetin eski vasiyet yerine kaim olduğunu kabul etmek zaruridir.

4 — Muayyen malların teberruuna ait vasiyetler mirasçı nasbını tazammun eden sonraki bir vasiyet ile ilga edilmiş olur mu? Bu hususta kesin bir şey söylenemez. Vasiyetçinin iradesine bakmak lâzımdır. Bir dâvada Federal mahkeme dört tahvilin vasiyetine ait bir tasarrufun sonradan vaki bir mirasçı nasbı ile bertaraf olmadığını kabul etmiştir. (J. d. T. 1919 P. 393).

5 — Vasiyetçi, vasiyete sebep olan illeti ortadan kaldırırsa vasiyeti zımnen ilga etmiş olmaz mı?. Bir kimse bir vasiyette bir şahsi tenfiz memuru tâyin etmiş ve kendisine buna karşılık bir miktar ücreti vasiyet etmiştir. Sonraki bir vasiyet ile başka bir kimseyi mirasçı tâyin ederse ücrete ait ilk vasiyet bertaraf edilmiş olur. Çünkü ücrete ait illet ortadan kalkmıştır. (Önen : Sh. 112; ve onun zikrettiği Fransız müellifleri).

II

KARARIN DAYANDIĞI MUCİP SEBEPLER

1. Bir kimse bir birini takip eden vasiyetler yaptığı zaman, aslolan sonraki vasiyetin evvelki vasiyeti ilga etmesidir. 491. Maddenin ilk fıkrasının koyduğu karine budur. Şu halde evvelki vasiyetin halen mevcut olduğunu iddia eden dâvacı kadına düşen beyyine külfeti şudur: Sonraki vasiyetin evvelki vasiyeti sadece tamamlamak için yapıldığını ispat etmelidir; hem bu isbat ağır bir şarta tâbidir: Yeni vasiyetin eskisinin sadece tamamlayıcısı olduğu hiç bir tereddüde yer bırakmıyacak şekilde ispat edilmelidir. Federal Mahkemenin yukarıda zikrettiğimiz kararları (RO 45 III 48; 49 II 327) bu esası teyit eder.

Dâvacı bu ciheti nasıl isbat edecektir? Sonraki vasiyetin metnine müracaat edecektir. Fakat orada kâfi bir sarahat yoksa vasiyetlerin metni dışında başka delillere müracaat etmek mümkündür. Bu cihet dahi Escher (511 n. 4), Tuor 511 n. 23 (1952 basımı) ve Federal mahkemenin biraz

önce zikredilen kararlarında kabul edilmiştir. Bundan başka Federal mahkemenin çok yeni kararları da bu esası teyit etmiştir. (JdT. 1938 p. 618; JdT. 1950 p. 325).

2. 1947 tarihinde yapılan sonraki vasiyetin metni itibarile 1946 tarihli vasiyetin sadece bir mütemmimi olup olmadığı tetkik edilince bu hususta son vasiyetin metninin tamamen sakit olduğu görülüyor. Çünkü 1947 tarihli vasiyetname, yukarıda verilen metninden anlaşılacağı gibi, ilk vasiyetten hiç bahsetmiyor, ne onun hükümlerini nakzediyor ne de teyit ediyor. Bu takdirde kanunî karineye tatbik etmek ve eğer vasiyetci 1946 tarihli vasiyetin tamamlanmasını arzu etseydi bunu açıkca söylemesi icap ederdi. Bunu yapmadığına göre ilk vasiyet yerine yeni vasiyet kaim olmuştur tezi müdafaa edilebilir. Fakat yeni vasiyetin eski vasiyetin mütemmimi olduğunu gösteren bir takım haricî karineler mevcuttur:

a) 1947 vasiyeti 1946 tarihli vasiyetten iki noktada çok farklıdır: Bir kere 1946 tarihli vasiyet kanunî mirascıları bertaraf edip mirascı nasbını tazammun ediyor, halbuki 1947 tarihli vasiyet sadece muayyen mal vasiyetidir. Demek ki tasarrufun tarzı ve nev'i itibarile fark vardır. Sonra, 1946 tarihli vasiyetin şumulü pek geniş iken 1947 tarihli vasiyetin muhtevası 12000 Fr. tutarında iki muayyen mal vasiyetinden ibarettir. Eğer ikinci vasiyet ile birincisini ilga etmek arzu etseydi 12000 Fr. dışında kalan servetinin akibeti hakkında da bir şey söylemesi icap ederdi. Demek ki ikinci vasiyet birinciyi ilga niyetile yapılmamış onu sadece tamamlamıştır.

b) Vasiyetci 1946 senesinde evini ve menkul mallarını birbirinden ayırmış, evini evin mobilyasını ve 10000 Fr. gı bakıcı kadına vasiyet etmiştir. Bir kaç gün sonra yaptığı vasiyette nakdi üzerinden ödenecek bir teberru daha yapmıştır. Bu vasiyetin ilk vasiyeti tamamladığı muhakkaktır. Çünkü ne mirascı nasbına ne de ev ve mobilyasına dokunduğu yoktur. Şu halde aynı mahiyette olan 1947 tarihli vasiyetin de tamamlayıcı mahiyet taşıması icap eder.

c) Fakat 1947 tarihli vasiyet, 1946 tarihli vasiyetin mütemmimi olsaydı, dâvacının 10000 Fr. değil 20000 Fr. istemesi lâzım gelirdi. Halbuki dâva 10000 Fr. üzerinden açıldığına göre bizzat dâvacı ikinci vasiyetin birincinin mütemmimi olmadığını kabul ediyor demektir diye bir fikir ortaya atılabilir. Lâkin Federal mahkeme bu mukadder itirazı şu suretle cevaplandırmıştır: 491. Maddeye göre, ilk vasiyetin tamamlanması demek evvelki vasiyetin muhtevasına mutlâka maddeten bir miktar ilâve etmek değildir. Şüphesiz eski vasiyete yeni bir miktar ilâve etmek veya yeni bir mal daha vasiyet etmek eski vasiyeti tamamlar. Fakat evvelki

vasiyette açıklanan bir iradenin yeni bir irade beyanı ile de temamlanması mümkündür. Şu halde eski tararrufun sadece tadili de bir temamlama sayılır. 1947 tarihli vasiyette, 1946 tarihli vasiyete nazaran şu fark vardır: 10000 Fr. in verilmesi için 1946 vasiyetinde mevcut (ölünceye kadar hizmetimde kalması şartı) yenisinde yoktur.

Federal Mahkeme iki vasiyet metninin mukayesesinde elde ettiği bu delilleri vasiyet metinlerinin dışında bulunan şu karineler ve alâmetlerle de teyit etmektedir:

aa) Kanton mahkemesi vasiyetcinin bakıcı kadın ile olan münasebetlerinin samimî mahiyetini muhafaza ettiğini, buna karşılık mansup mirascılarla olan münasebetinin söğüdüğünü tesbit etmiştir. Bu cihet yeni vasiyetin eski vasiyeti ilga etmediğine bir delildir.

bb) Yine Kanton mahkemesi, 1947 tarihli vasiyetin tanziminden sonra da vasiyetcinin ilk vasiyetini muhafaza ettiğini bir çok kere ve açıkça şahitlere beyan ettiğini tesbit etmiştir. Vasiyetcinin, ev ve bahçesinin bakıcı kadına kalacağını kendilerine söylediğine tanıklık eden bir çok tanık vardır. Bunların ifadeleri vasiyet metni dışında olmakla beraber yardımcı yorum faktörü olarak ele alınabilir. Federal mahkemesinin bunu teyit eden eski kararları vardır. (J.d.T. 1938 1 618 ve orada anılan kararlar; J.d.T. 1950 1 325). Bununla beraber bu usulle vasiyetnameye orada mevcut olmıyan bir şeyi sokmak caiz değildir. (J.d.T. 1944 1 210; 1944 1 4 93; J.d.T. 1947 1 71). Çünkü kanunun vasiyet için emrettiği şekle bürünmemiş olan bir irade beyanının hukukan bir tesiri ve hükmü yoktur. Fakat vasiyetname metninde kullanılan kelimenin tefsiri icap ettiği zaman yani mevcut bir metin üzerindeki tereddüt ve müphemiyeti izale için dış alâmetlere baş vurulabilir. (J.d.T. 1938 1 618).

III

NETİCE :

İncelenen karardan çıkan hukukî esasları şu suretle tesbit etmek mümkündür:

1 — Yeni bir vasiyetin eski vasiyet yerine kaim olması asıldır. Lâkin eski vasiyetin, yeni vasiyet hükmü ile ilga edilmeyip sadece tamamlandığı cihetini iddia ve isbat etmek mümkündür. Bu isbatın hiç bir şüphe bırakmıyacak surette yapılması lâzımdır.

2 — Yeni vasiyetin eskiyi sadece tamamladığı yeni vasiyetname metni ile, mümkün olmadığı surette her vasiyet metni dışında her türlü vasıtaya baş vurularak isbat edilebilir.

3 — Yeni vasiyetname eskisinin muhtevasına maddeten bir şey ilâve etmek suretile onu tamamlayacağı gibi eskisini sadece tadil etmek suretile de onu tamamlayabilir. Meselâ şarta bağlı bir vasiyetten sonra yapılan vasiyette aynı meblâğın şahsa şartsız olarak bırakılması tasarrufun tadilinden ibarettir. Bu tadil, itmam sayılır ve bu sebepten ikinci vasiyet eskisinin yerine kaim olmaz, onunla bir olur.